

ارمغان**الهام از غزل رودکی سمرقندی**

بوی جوی مولیان آید همی   یاد یار مهربان آید همی
ریگ آمو و درشتی های او   زیر پایم پرنیان آید همی
رودکی ثمرقندی

شاد بادا روح من کان دلستان آید همی
نازم آن جمهور که از افغان ستان آید همی
از گل باغش دیگر بوی خزان آید همی
بر تو نی جور زمین، نی زمان آید همی
گویی یارم با ملک از آسمان آید همی
یار یار از یکی از چخچران آید همی
نی غلط گفتم نگارم از پتان آید همی
از خم ابروش درفش کاویان آید همی
آن بت مرغوله مو از بامیان آید همی
چون امیر رادمرد از کوکران آید همی
دری زبان هیروی از غوریان آید همی
لاله رخ صحرا نشین از کوچیان آید همی
فتنه چشمش ز آشوب رزان آید همی
پرنیان ناید به پایم خون فشان آید همی
شبه استعمار ز مرز جوزجان آید همی
خامه ای لرزان مارا به که جان آید همی
آنکه در وصلت زند دم بهرخوان آید همی
تا مرا بیدل ز ملک بیدلان آید همی
یارشو درویش را چون بی نشان آید همی
آن زمان دل را حبیب مهربان آید همی
شوخی امواج ز موج بیکران آید همی
هر کجا بار افکنیم زی بوستان آید همی

نای جمهوری به گوشم ارمغان آید همی
تاج جمهوری نزدیک جز به افلاطون بکس
آنکه بر گلزار رویت شاه خوانی می نمود
دل به قربانت صداقت ای گل باغ بهشت
آسمان از بس برویم در رحمت بسته بود
ناز و ادایش کابلی شنگول پایش لوگری
زلف و زنگار ترگمنی شف دستار چمکنی
در خرامش آمو و هلمند همی غلتند به ناز
نی زینچاب و ز تاشکند نی ز شیراز و سمرقند
گه به میوند می خرامد که به تل مستی کند
در لفظش رخنه در بازار شیرازی فگند
داغ عشقش بی وطن کرد منت ماوا ندید
جام صد رنگ است چشم ساقی دوران من
مر رودکی وار نیست آمو و درشتی های او
نی ز یار مهربان و نی ز جوی مولیان
تاج و باج سومنات و روضه و رضوان ز تو
در فراقت لاف دوستی می زخم عییم مکن
زخمه بر تار دلم زن سوز مولانا بگیر
نی تنای واعظان گو، نی دعای زاهدان
گر به سیرت ختن و صورت چگل باشد نگار
موج شوقم شوکت و جولان من در سرکشیت
باربر پشت فلک بستیم و با عشق همهریم

*****

تا که از عشقت لبریز جام پر سودای من
دست گلچین هم شکست تا دست برد بر پای من

رنگ "داوودی" نگیرد لاله شیدای من
داغ عشقم بی وطن کرد تا که عالم عالم است